

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Vitæ Pontificum Romanorum

Ex Antiquis Monumentis Collectæ

Sandini, Antonio

Bambergæ, 1753

XLVII. S. Leo I. Magnus. Anno Christi. 440. Theodosii II. 33. Valentiniani III.
16.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65446](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65446)

que, alter ad an. 433. §. 10. alter in vita Sixti III. Quibus in locis docent, valde hallucinatos esse, qui existimârunt, Orientis Episcopos olim nunquam ad Pontifices Romanos, semper autem ad generale totius Orbis Concilium provocâsse.

(4) S. Leo in Serm. 82. cap. 3. ponit hoc Sixti III. elogium: *Magnificus quidem structor parietum, sed magnificentior edificator animarum, ultra ævi sui terminos opera pietatis extendens, ut utilitibus institutionum ejus etiam in ipso frueretur devota posteritas, & habitando quod condidit, & faciendo quod docuit.*

XLVII.

S. LEOI. MAGNUS.

ANNO CHRISTI. 440.

THEODOSII II. 33. VALEN-
TINIANI III. 16.

Bar. an. 440. §. 1. 2. Pag. 6. 2. **D**efuncto Sixto, quadraginta amplius diebus Romana Ecclesia sine Antistite fuit, mirabili pace atque patientiâ præsentiam Diaconi Leonis exspectans, quem tunc inter Aëtium & Albinum amicitias redintegrandem Gallia detinebant. Quasi ideò longius esset abductus, ut & electi meritum, & eligentium judicium probaretur. Igitur
Leo

Leo Diaconus legatione publicâ accitus, & gaudenti patria præsentatus, Romanæ Ecclesiæ Episcopus ordinatur. (1) Quintiani filius perhibetur, & Magnus cognomine prædicatur. Eodem die, quo Pontifex inauguratus est, orationem ad populum habuit, ratus dignum esse à sacrificiis Dominicæ laudis obsequium consecrati Pontificis inchoare. Manichæos, Priscillianistas, & Pelagianos exterminandos curavit conquisitione intentissimâ. Sed cura prima orientis hæresis Eutylianæ oppressio. (2) Hanc ab Flaviano Constantinopolis Episcopo damnatam, deinde verò ab Dioscoro Alexandrino successore indigno Cyrilli in Synodo Ephesina II. restitutam ut penitus labefactaret, Concilium Oecumenicum IV. per Marcianum Augustum convocavit. (4) Ipse biennio ante Eutychianos redarguerat celebratissimâ Epistolâ de incarnatione Verbi ad Flavianum, quam Patres Concilii Chalcedonensis approbârunt tanquam oraculum S. Petri per Leonem ita locuti. (5) Docet ipsa in Epistola, quæ nunc est 24. aliàs 10. & divinis confirmat testimoniis, Do-

Serm. 1.

ora-cap. 1.

Bar. an.

443. §. 1.

Pag. §. 2.

Bar. an.

444. §.

18. Pag.

§. 2.

Bar. an.

451. §. 8.

Pag. §. 3.

Bar. an.

449. §.

45.

*minum nostrum Jesum Christum, sicut
 & paterna Divinitatis verum Filium, ita
 verum humana natura esse hominem cre-
 dendum, id est ex carne Virginis Mariae
 carnem traxisse, & non de Caelo corpus
 sibi exhibuisse, sicut Eutyches assererat.*

Bar. an. (6) Attilam terribilissimum illum Hun-
 452. §. norum Regem, cognomento *Fagel-*
 58. Rag. *lum Dei*, praesentia sua deterruit, fa-
 §. 5. cundia mansuefecit. Cum enim post
 everfam Aquilejam, (7) captumque
 Ticinum, ac Mediolanum, ardentem
 furore raperetur Romam, toti Italiae
 vastitatem minitatus, ei ad conflu-
 entes Mincii, & Padi occurrens ita
 atrocem animum permulsi, tantum-
 que auctoritate potuit, valuitque elo-
 quentia, ut ex Italia obedienter im-
 perata faciens, exercitum duceret trans
 Danubium. (8) Ut esset ad poste-
 ros tantae victoriae auxilio D. Petri
 relatae a Leone monumentum, cu-
 sum traditur numisma cum imagine &
nomine S. Petri a parte altera, altera
vero nomine expresso ipsius S. Leonis. (9)
 Nec inter haec discesserat animo im-
 piissimas haereses jam prostratas de-
 lendi cura. Nam Juliano Episcopo
 Epist. 86. aliis 56. Coensi scripsit, ut vicem suam fun-
 gens

gens studiosè diligentèrque curaret, ne heresis Nestoriana vel Eutychniana in aliqua parte revivisceret. Quod ut facilius & majore præstaret auctoritate, eidem vices suas commisit etiam apud Marcianum Imperatorem. (10) Bar. an. 455. §. 13. Gensericum deinde Vandalorum regem, qui ex Africa latebris excitus ab Eudoxia Augusta Romam occupaverat, lenivit, atque effecit, ut contentus prædâ Urbis direptæ per quadriduum, incendio & cædibus abstineret. Idem voluit solemnem Baptismum constitutis duntaxat Paschæ & Pentecostes diebus administrari. (11) Vetuit, Christianos peccata sua palam confiteri; (12) decrevitque, quemadmodum habemus in Libro Pontificali, *ut intra actionem Sacrificii diceretur: Sanctum Sa-* Bar. an. 461. §. 2. crificium, immaculatam hostiam. (13) Anno Christi 461. Pontificatûs *vice-* 11. Pag. §. 3. *simo* & die duodevigesimo, III. Idus April. ex hac vita ad cælestem migravit Sanctitate & sapientiâ magnus.

ANNOTATIONES.

(1) Ex hoc loco S. Prosperi in Chronico pag. 748. Quesnellus initio dissertatio-

N 4

nis

nis primæ de vita & rebus gestis S. Leonis contendit illum fuisse Romanum: at Baronius ad an. 440. §. 1. Pagius ad an. eund. §. 3. & Bollandus 11. Aprilis §. 12. pag. 16. scribunt natum in Tuscia, secuti auctoritatem Libri Pontificalis: adjiciuntque, S. Prosperum *Patria* nomine appellare *Italiam*, sicut *Sallustius Hispaniam sibi antiquam patriam dixit.*

(2) Petavius Theologic. dogmatum tom. 4. lib. 1. cap. 14. pag. 66. 67. *Tria sunt flagitia Eutychie hæresis. Primum, quod carnem Christi ex Virgine negat esse sumptam. Secundum, quod ante unionem naturas fuisse duas assererat. Tertium, & quidem præcipuum, quod unam tantum agnoscebat in Christo naturam post unionem.* Hæc deliravit Eutyches presbyter & Archimandrita (Abbas generalis seu Princeps monachorum) *presidens Constantinopoli celeberrimo monasterio, urgente Satanâ, ut est in Breviario Liberati cap. 11.*

(3) Generali huic conventiculo centum & duodeviginti Episcoporum præfuit Dioscorus rigidus Eutycheis fatelles. Itaque Eutyches Ecclesiæ communioni restitutus, & impia ejus assertio confirmata: Flavianus Catholicæ Fidei adversus Eutychem vindex constantissimus anathemati addictus, Episcopatu amotus, probris laceratus, verberibus casus, in exilium pulsus: Alii etiam Episcopi, quod impia blasphemia
sub-

subscribere recusassent, damnati proscrip-
tique. Legati ipsi S. Leonis hæreticorum
conatibus obsistentes, violati, malè habiti,
in vincula ducti. Verbo omnia ab Dio-
scoro militibus septo per vim & fraudem
acta; quæ Leo celebrato Romæ Concilio
statim rescidit. Inde cognomen Synodo
inditum, ut *Prædatoria, Latrocinialis,*
& *Latrocinium* appellaretur. Baronius ad
an. 449. §. 75.

(4) Anno 451. Nicæam primum indi-Conc.
ctam, & Chalcedonem postea translatum. Oec. IV.
Numerus Episcoporum, qui adfuerunt, di-
screpat. Alibi ferè sexcentos, alibi sex-
centos & triginta, alibi sexcentos & tri-
ginta sex invenio, Cecropius Episcopus
Sebastopolis *mille ducentos* interfuisse dicit
act. IV. apud Labbeum tom. IV. Conc.
pag. 515. Sed ei parum fidei fit, tum
quia in augendo numero non alius in-
temperantior est, tum quia Lucentius Se-
dis Apostolicæ legatus in eadem actione
paulò post non plures, quàm sexcentos
fuisse subjungit; tum demum quia in Re-
latione Synodi ad Leonem apud eundem
Labbeum pag. 833. scriptum est, *quingen-
tos viginti Sacerdotes* interfuisse. Conci-
lio; exceptâ actione duodecimâ, præfuere
Leonis Legati Paschasinus Lylibetanus, Lu-
centius Asculanus Episcopi, Bonifacius &
Basilus Presbyteri, quibus Pontifex ad-
junxit Julianum Coenssem, suum apud Mar-
cianum Imperatorem Vicarium, sive ut
Legationis socium, sive ut Consiliarium.

Actione quintâ contra Eutychem decretum
 est, *Unum eundemque Christum, Filium,
 Dominum, Unigenitum ex duabus, seu
 in duabus naturis inconfusè, immutabi-
 liter, indivisè, inseparabiliter agnoscen-
 dum, nusquam sublata differentiâ natu-
 rarum propter unionem, magisque ser-
 vata proprietate utriusque nature, &
 in unam personam atque subsistentiam
 concurrente: non in duas personas parti-
 tum aut divisum, sed unum eundemque
 filium & unigenitum Deum Verbum, Do-
 minum Jesum Christum, apud Labbeum
 tom. 4. Conc. pag. 568. Actioni duodeci-
 mæ, in qua dirempta est controversia Bas-
 siani & Stephani, uter habendus esset pro
 Episcopo Ephesino, præfuit Anatolius Epi-
 scopus Constantinopolitanus, id permitten-
 tibus Legatis Pontificis Romani, quod cau-
 sa hæc pertineret ad disciplinam magis A-
 natolio, quàm sibi cognitam. Neutri E-
 piscopatus Ephesinus adjudicatus, alius An-
 tistes electus, cum eo ut sumptus utriusque
 subministrarentur ex ærario Ecclesiæ Ephe-
 sinæ *nutrimenti gratia & consolationis,*
 quemadmodum est apud Labbeum tom. 4.
 Conc. pag. 705. unde originem Pensiones
 Ecclesiasticæ habuere. Actionem de Dom-
 no Antiocheno ad hoc Concilium perti-
 nere, negat Quesnellus dissertat. 9. in O-
 pera S. Leonis, eumque secutus Nat. Ale-
 xander dissertat. 17. Sæc. V.: ajunt Balu-
 zius in Præfat. hujus Concilii §. 32. Pa-
 gius*

gius ad an. 451. §. 54. ac Tillemontius annotat. 54. in S. Leonem. Canones tres conditi Actione sextâ, iidemque postea inclusi iis, qui Actione decimâ quintâ editi sunt. Duodetriginta numerant Codices Latini, Græci triginta; septem & viginti Theodoretus, Dionysius Exiguus, Isidorus Mercator, Theodorus Lector. Omnes, præter vicesimum octavum, qui confirmat Patriarchalia jurâ à Patribus Concilii Oecum. II. Ecclesiæ Constantinopolitanæ concessa, ratos fecisse Leonem, rentur aliqui, alii, Fidei tantum decreta probâsse existimant.

Ad extremum secutus auctoritatem Pelagii II. epist. 3. & Gregorii magni epist. 54. lib. 7. admoneo, Actione sextâ absolutâ, ita tamen, ut etiam canones complectatur, verum & legitimum Chalcedonenſe Concilium absolutum fuisse, reliquas decem Actiones, in quibus privata quadam Episcoporum controversiæ dijudicatae sunt, velut appendicem hujus Synodi esse. Quare omnia, quæ post Actionem sextam acta sunt, dici posse *Recentiora Chalcedonis*, quemadmodum D. Athanasius ea, quæ gesta sunt post absolutum legitimum Ariminense Concilium, *Recentiora Arimini* appellavit in epistola ad Africanos num. 3. Qua de re plenius differit Baluzius loco memorato §. 40. Christianus Lupus dissertat. de Synodo Chalcedonenſi cap. 2. & Norisius de Synodo quinta cap. II.

(5) Apud Lab. tom. 4. Conc. pag. 368.
S. Gre.

S. Gregorius lib. 1. epist. 25. *Sicut sancti Evangelii quatuor libros, sic quatuor Concilia suscipere & venerari fateor: Nicenum scilicet, in quo perversum Aarii dogma destruitur: Constantinopolitanum quoque, in quo Eunomii & Macedonii error convincitur. Ephesinum etiam primum, in quo Nestorii impietas judicatur: Chalcedonense verò, in quo Eutychis, Dioscorique pravitas reprobat, totâ devotione complector, integerrimâ approbatione custodio.* Et lib. 6. epist. 2. *Si quis autem contra harum quatuor Synodorum fidem, & contra sancta memoria Leonis Papa tomum atque definitionem aliquid unquam loqui presumit, anathema sit.* Intelligit tomî nomine memoratam S. Leonis epistolam ad Flavianum. Et S. Ephrem Patriarcha apud Photium in Bibliotheca Cod. 229. pag. 823. refellit Eutychianos ridentes Leonem, quod epistolam illam *tomum* appellaverit.

(6) Gennadius de Scriptoribus Ecclesiasticis cap. 70.

Gelasius in Concilio Romano apud Lab. tom. 4. pag. 1263. *Epistolam B. Leonis ad Flavianum quispiam si non in omnibus venerabiliter receperit, anathema sit.*

(7) Hâc Attilæ irruptione anno 452. plerosque Venetiæ populos in proximas insu.

insulas finis Adriatici compulsos, ut ibi
tutò essent, cupido cepit Urbis condendæ
Venetiarum nomine, quæ postea evasit ter-
ræ marisque potens Respublica. Vide Sa-
bellicum Ennead. 8. lib. 1. pag. 221. &
228.

(8) Additur res mirabilis, Attilam non
tam Leonis gravissimâ oratione placatum,
quàm aspectu viri ponè Leonem stantis
habitu Sacerdotali, formâ augustâ, can-
tie venerabili, & gladio districto minitan-
tis mortem sibi, nî dicto audiens esset:
quem ferunt fuisse Petrum principem A-
postolorum.

(9) Ita Baronius ad an. 461. §. 12. At
Nicolaus Alemannus in dissertat. de Late-
ranensibus Parietinis cap. 12. & Andreas
Victorellus in Additionibus ad Ciaconium
existimant, numisma illud pertinere ad
Leonem III. quòd *Domini* titulus his num-
mi litteris contentus *D. N. Leoni Papa*,
non Leoni I. conveniat, sed Leoni III. cui
Urbis dominium Carolus Magnus Fran-
corum Rex & Imperator restituerat & fir-
maverat, ut est apud Alemannum: quem
sequitur Petrus de Marca lib. 3. de Con-
cordia Cap. XI. §. 9. Vide annotat. 2. ad
Leonem III.

(10) Epist. 84. aliàs 57. cap. 3. *Illud
quoque Clementia vestra benevolentiam
peto, ut veneratorem vestrum fratrem
meum Julianum Episcopum in vestro, si-
cut facere dignamini, habeatis affectu:
cujus*

cujus obsequiis presentia mea vobis imago reddatur. Nam & de fidei ejus sinceritate confidens, vicem ipsi meam contra temporis nostri hareticos delegavi, atque propter Ecclesiarum pacisque custodiam, ut à comitatu vestro non abesset, exegi. Quibus ex verbis Petrus de Marca lib. 5. de Concordia cap. 15. & Quesnellus in suis ad hanc epistolam notis pag. 492. originem ducunt Legatorum, quibus apud Reges & Principes summos Apostolicæ Sedis negotia commendari consueverunt.

(11) Vide annotationem 2. ad Siricium.

(12) S. Leo epist. 36. aliàs 80. *Illam etiam contra Apostolicam regulam presumptionem, quam nuper agnovi à quibusdam illicita usurpatione committi, modis omnibus constituo submoveri, ne videlicet de singulorum peccatorum genere, libello scripta professio publicetur: cum reatus conscientiarum sufficiat solis Sacerdotibus indicare confessione secretà.* Quibus verbis redarguuntur, qui putant, quatuor primis Christi sæculis consueville confessione publicâ manifestari peccata mortalia etiam occulta: siquidem S. Leo consuetudinem hujusmodi non abrogasset, ut *presumptionem Apostolicæ regulæ contrariam.*

(13) *Quæ sunt postrema verba hujus Orationis. An verò hæc sola verba hujus orationis.*

orationi, an ipsam integram orationem
 canoni Leo addiderit, Pamelius noluit
 definire Tom. 1. Liturgicorum pag. 572.
 At ego censeo, nihil addidisse, nisi præ-
 notata verba: ipsius enim orationis Au-
 ctor quæstionum utriusque Testamenti men-
 tionem fecit, qui Leone antiquior fuit.
 Bona. lib. 2. Rer. Liturgic. cap. 13. §. 3.

XLVIII.

S. HILARUS.

ANNO CHRISTI 461.

LEONIS 5. SEVERI 1.

HILARUS Crispini filius, Sardus, Bar. an.
 Romanæ Ecclesiæ Diaconus, & 461. §.
 Leonis Papæ ad Synodum Ephesinam 14. Pag.
 II. legatus, in ejus locum anno 461. §. 14.
 pridie Idus Novembris substitutus
 est. (1) Memor, se tanti esse Ponti-
 ficis successorem, sub quo adversus here-
 ticos certans vicem ejus agens primos or-
 dines duxerat, nihil antiquius habuit,
 quam quæ tanto labore essent contra ha-
 reticos constituta, eadem facta tecta, fir-
 mæque ac custodita relinquere. (2) Ita-
 que Concilium Nicænum, Ephe-
 sium, & Chalcedonense, ac tomum
 decessoris sui Leonis confirmavit. (3)
 Nesto-